

Lui

Aurora Cristea

De n-aş avea în lume, de n-aş avea uitarea
Din inimă să-mi spele, cu patos frământarea
Aş crede mai mereu că-n viaţa asta-ntreagă
Sunt simplu lut aprins ce nu se mai încheagă.

Mă simt un vas topit, o luntre în derivă
Ce nu-mi mai aparţin nici mie, dimpotrivă,
Sunt naufragiat pe-o insulă din mare
Şi clipele mi-s grele şi visele amare.

Privirea mi-o ridic spre cerul plumburiu
E noapte-n mine, Doamne, şi nu pot să descriu
Cum mi se pare drumul pe care-acum păşesc
Ca un etern supliciu ce-n taină-l ispăşesc.

Şi simt în jurul meu o ploaie, o furtună
Când norii tot mai negri în jurul meu se-adună
Să-mi smulgă chiar din suflet, brutal şi odios
O ultimă nădejde, aceea în Hristos.

Să nu m-abandonezi, să nu mă laşi în lume
Grămadă de atomi ce-s lepădaţi anume,
Să Te apleci asupra-mi cu dor mistuitor
Şi să-mi şopteşti cu drag: Îţi sunt Mântuitor!